

امنیت برای اسرائیل در ارتفاع بالا

وقایع اسرائیلیه از تلاش مشترک آمریکا، اعراب و اسرائیل برای ساخت یک جتر دفاعی مشترک در آسمان خاورمیانه گزارش می دهد.

مهیا جعفری‌فر

ایفا کرده است. در این گزارش، سعی داریم سیر شکل‌گیری این طرح و وضعیت فعلی آن را بررسی کنیم.

پس‌زمینه‌شکل‌گیری

ایده‌ودفاع‌هوایی‌مشترک، سال‌هاست که درساختار دفاعی آمریکاواسرائیل مطرح است و دست‌کم در چهار دولت اخیر ایالات متحده دنبال شده است. با توجه به وجود زیرساخت‌های نظامی گسترده آمریکا در منطقه و ضرورت حفاظت از اسرائیل و متحدانش در خلیج فارس و رقابت با حضور چین و روسیه در منطقه، آمریکا همواره به‌دنبال ایجاد یک جتر دفاع هوایی منطقه‌ای بوده است. مایکل کوریلان فرمانده سننکام، در مصاحبه با آکسیوس می‌گوید: «یکی از مهم‌ترین چالش‌ها، مقابله با این تصور است که ایالات متحده قصد دارد خاورمیانه را ترک کند.» در چنین فضایی، پیمان‌ان دفاع‌هوایی یکپارچه میان آمریکا و کشورهای منطقه می‌تواند تا حدی جایگزین کاهش حضور نظامی مستقیم آمریکا شود، در حالی که پیام‌تهد امنیتی واشنگتن نیز همچنان حفظ می‌شود. او می‌گوید: «تعهد سننکام به منطقه آهنین است... این منطقه در مرکز رقابت راهبردی آمریکا با روسیه و چین قرار دارد.»

این ایده در اسرائیل نیز از مدت‌ها قبل وجود داشته است. تسویکا هایموویچ، فرمانده پیشین یگان پدافند هوایی اسرائیل، در گفت‌وگو با اورشلیم پست می‌گوید: «این ایده جدیدی نیست، ما از سال ۲۰۱۵ و در دوره ریاست آیزنکوت در مورد آن صحبت می‌کردیم. آن زمان بود که برای اولین بار، دفاع منطقه‌ای به بخشی از استراتژی ماتبدیل شد.» او می‌گوید اولین گام در تحقق این ایده، جلب مشارکت آمریکا و استفاده از توانمندی‌های نظامی اش در کشورهای عربی دور از مرزهای اسرائیل بود. هدف، ایجاد شبکه‌ای از هشدارهای زود هنگام با استفاده از پایگاه‌ها و سامانه‌های راداری آمریکا بود تا تهدیدهای موشکی در مراحل اولیه شناسایی

شده و به اسرائیل فرصت واکنش سریع داده شود.

او ادامه می‌دهد: «یادم است که در تور معرفی‌ای که با فرماندهی اروپا (یو‌اکم) و فرماندهی مرکزی آمریکا (سننکام) داشتیم، آن‌ها با این ایده موافقت کردند. از آن زمان، دفاع منطقه‌ای به واقعیت تبدیل شد.»

حمله به آرامکو و پایان تردیدها

تا چند سال قبل، اگرچه برخی کشورهای عربی در چهارچوب همکاری با آمریکا در طرح‌های پدافندی مشارکت داشتند، اما نسبت به پیوستن به یک سازوکار دفاعی مشترک با اسرائیل تمایلی نشان نمی‌دادند. نبود روابط رسمی میان اسرائیل و کشورهای خلیج فارس باعث می‌شد این هماهنگی‌ها بیشتر حالت مودری و موقتی داشته باشد و هنوز قطعات بازل برای تشکیل یک شبکه واحد به هم متصل نشده بودند. حمله پهبادی یمن به آرامکو در سال ۱۳۹۸ موجب شد کشورهای عربی ضرورت ایجاد شبکه‌ای مشترک را بیش از پیش احساس کنند. این روند پس از توافق‌ات ابراهیم شتاب گرفت و برخی کشورهای عربی به‌طور رسمی و برخی دیگر به‌شکل غیررسمی به طرح دفاع هوایی مشترک پیوستند.

از یو‌اکم به سننکام

نقطه عطف مهم در شکل‌گیری ساختار امنیتی جدید منطقه، پیوستن اسرائیل به فرماندهی مرکزی آمریکا (سننکام) در سال ۱۴۰۰ بود. تغییری که تا پیش از آن، به دلیل مخالفت برخی کشورهای عربی، امکان پذیر نبود. اسرائیل پیش از این زیر چتر فرماندهی اروپایی آمریکا (یو‌اکم) قرار داشت، مسئله‌ای که عملاً هرگونه ارتباط نظامی مستقیم و برنامه‌ریزی شده با ارتش‌های عربی را مسدود می‌کرد. اما عضویت در سننکام، معادله را تغییر داد. اسرائیل حالا می‌توانست به‌طور رسمی و مستمر در کنار ارتش‌های عربی حاشیه خلیج فارس، در قالب یک شبکه مشترک فعالیت کند.

تصویب در کنگره و سنا

در دی ۱۴۰۱، بایدن لایحه‌ای را که راکد بود در کنگره و سنا تصویب شده بود، امضا

وقایع اسرائیلیه

وقایع اسرائیلیه

ثبت اولین تصویر مشترک وزرای خارجه آمریکا و اسرائیل با همتایانشان از مصر، امارات، بحرین و مراکش پس از نشست نقب

کرد. در این لایحه آمده بود: «وزیر دفاع باید با متحدان و شرکای ایالات متحده در خاورمیانه همکاری کند تا ساختاری برای دفاع هوایی و موشکی یکپارچه ایجاد و برنامه‌ریزی کند. هدف آن است که از مردم، زیرساخت‌ها و قلمرو کشور هادر برابر موشک‌های کروز و بالستیک، سامانه‌های هوایی سرنشین‌دار و بی‌سرنشین و حملات راکتی ایران محافظت شود.»

نشست نقب

در تاریخ ۲۷ و ۲۸ مارس ۲۰۲۲، نشست نقب در تفرجگاهی در جنوب اسرائیل برگزار شد. این اولین باری بود که وزرای امور خارجه بحرین، مصر، مراکش و امارات در کنار وزرای خارجه اسرائیل و آمریکا می‌نخستند. همچنین این اولین سفر وزرای امور خارجه امارات و مراکش به اسرائیل بود. بلیکن، وزیر خارجه آمریکا، گفت چنین دیداری تنها چند سال پیش غیرقابل تصور بود. در این نشست، موضوع ایجاد یک سامانه مشترک دفاع هوایی میان وزرای خارجه مطرح شد. عبداللطیف بن راشد الزیانی، وزیر امور خارجه بحرین، تنها وزیر عرب بود که نام ایران را برد. او گفت که این اجلاس به دلیل حملات حوثی‌ها به عربستان سعودی و امارات متحده عربی، تهدید حزب الله و برنامه هسته‌ای ایران، فوریت پیدا کرده است. اگرچه اردن در این اجلاس حضور نداشت، اما عبدالله دوم، پادشاه اردن، در مصاحبه با شبکه CNBC گفت: «من از نخستین کسانی خواهم بود که از ناتوی خاورمیانه‌ای حمایت می‌کنم.»

نشست شرم‌الشیخ

در همان ماه، کنت مک‌کنزی، جوینور، فرمانده سننکام، یک نشست محروانه با مقامات نظامی ارشد منطقه در شرم‌الشیخ مصر برگزار کرد. این نخستین بار بود که چنین طیفی از فرماندهان ارشد نظامی اسرائیل و کشورهای عربی، تحت نظارت ارتش آمریکا برای بحث در مورد مقابله با ایران دیدار کردند. در این نشست، موضوع ایجاد یک شبکه دفاع هوایی منطقه‌ای، اشتراک‌گذاری اطلاعات راداری و هماهنگی در مقابله با تهدیدات موشکی و پهبادی ایران مورد بررسی قرار گرفت.

از اسایه به صحنه: ائتلاف دفاع هوایی خاورمیانه علنی می‌شود

در تابستان ۲۰۲۲، در آستانه سفر جو بایدن به منطقه، بنی گانتز، وزیر دفاع اسرائیل، در جلسه‌ای توجیهی با کمیته روابط خارجی و دفاعی کنست، از طرحی به نام «ائتلاف دفاع هوایی خاورمیانه» خبر داد. او اعلام کرد: «این برنامه از قبل در حال اجراست و تاکنون توانسته با موفقیت تلاش‌های ایران برای حمله به اسرائیل و سایر کشورهای منطقه را مهار کند.» او نامی از آن کشورها نبرد و جزئیات بیشتری در مورد حملات خنثی شده ارائه نکرد. در این فضا، با سفر جو بایدن به عربستان، برای شرکت در نشست‌های چند جانبه، این ایده علنی شد. بایدن به‌طور رسمی از ایجاد یک سامانه دفاعی منطقه‌ای حمایت کرد و آن را ضرورتی برای مقابله با تهدیدات فزاینده ایران و نیروهای ادعایی نیابتی‌اش خواند.

پایگاه العدید قطر، محور هماهنگی دفاعی

واشنگتن به اسرائیل و کشورهای عربی منطقه پیشنهاد داد تا یک شبکه دفاع هوایی و موشکی مشترک ایجاد کنند؛ شبکه‌ای که هدف آن سه محور اصلی بود: ۱. شناسایی سریع‌تر تهدیدات از طریق تبادل داده‌های راداری و اطلاعاتی، ۲. افزایش سرعت واکنش‌های دفاعی به حملات موشکی و پهبادی و ۳. تقسیم هزینه‌های سنگین دفاعی میان کشورهای عضو این ائتلاف.

ایده اصلی این طرح بر پایه تجربیات جنگ‌های خلیج فارس و نیز سامانه‌های دفاعی ناتو طراحی شد؛ یعنی ساختن یک سیستم چندلایه همدار و رهگیری که امکان پاسخ سریع‌تر و هماهنگ‌تر به حملات را فراهم می‌کند. در این ساختار، ایالات متحده خصوصاً از طریق پایگاه العدید قطر به عنوان مرکز فرماندهی، داده‌های راداری و اطلاعاتی را از کشورهای مختلف منطقه گردآوری و تحلیل می‌کند. این پایگاه در واقع گره مرکزی شبکه است؛ یعنی اطلاعات از اسرائیل و کشورهای مثل عربستان، امارات و دیگران به این پایگاه می‌رسد، آنجا تحلیل می‌شود و پس از پردازش، هشدارها و تحلیل‌های مربوط به تهدیدهای احتمالی دوباره به آن‌ها بازرگ‌رسانده می‌شود.

ثبت اولین تصویر مشترک وزرای خارجه آمریکا و اسرائیل با همتایانشان

از مصر، امارات، بحرین و مراکش پس از نشست نقب

ایجاد زیرساخت‌های تبادل اطلاعات

در سال ۲۰۲۲، اسرائیل به‌طور غیررسمی سامانه‌های راداری پیشرفته‌ای را در امارات و بحرین مستقر کرد. این رادارها، از جمله سامانه ELM-۲۰۸۴ ساخت شرکت اسرائیلی Elta، توانایی شناسایی زود هنگام موشک‌ها و پهبادهای مهاجم را دارند و زمان کافی را برای واکنش سامانه‌های پدافندی اسرائیل مانند پیکان ۳ و فلاخن داوود فراهم می‌کنند. تصاویر ماهواره‌ای نیز نشان‌دهنده استقرار سامانه دفاع موشکی Barak (ساخت اسرائیل) در نزدیکی پایگاه هوایی الظفره در جنوب ابروطبی هستند.

اخیراً گزارش‌هایی منتشر شده‌اند که نشان می‌دهند امارات به‌طور مخفیانه یک سامانه راداری پیشرفته ساخت اسرائیل را در منطقه پاتلند در شمال شرقی سوماتی مستقر کرده است. این رادار توانایی شناسایی تهدیداتی مانند موشک‌های بالستیک، پهبادها و گلوله‌های توپخانه‌ای را با دقت و سرعت بالا دارد. هدف از استقرار این سامانه، تقویت دفاع هوایی در برابر تهدیدات احتمالی از سوی انصارالله یمن و همچنین نظارت بر مسیرهای دریایی در دریای سرخ و خلیج عدن است. این سامانه در نزدیکی فرودگاه یوساوس نصب شده، که تحت کنترل امارات قرار دارد. عربستان از استقرار سامانه‌های اسرائیلی در خاک خود اجتناب کرده‌ا با بهره‌گیری از مجموعه‌ای متنوع و پیشرفته از سامانه‌های راداری و پدافندی نظیر پاتریوت و تاد که اغلب ساخت آمریکا هستند، ایفا نقش کرده است.

برگزاری نشست‌های نظامی مشترک

در ۲۲ اردیبهشت ۱۴۰۳، حدود یک ماه بعد از املیات وعده صادق ۱، ایران «رهبران غیرنظامی و نظامی از ایالات متحده و کشورهای شورای همکاری خلیج فارس در مقر این شورا در ریاض جمع شدند تا کارگروه برگزار کنند؛ یکی درباره دفاع هوایی و موشکی یکپارچه و دیگری درباره امنیت دریایی. تمرکز اصلی بر ایران به عنوان تهدید فوری بود و در جلسه، موضوع افزایش تبادل اطلاعات، هماهنگ‌سازی خریدهای نظامی و ایجاد اعتماد میان مسئولان سیاسی و نظامی برای تقویت دفاع مشترک مطرح شد.

کارگروه دفاع هوایی، مطالعه‌ای راه‌اندازی کرد که در ماه سپتامبر در آلاباما برگزار شد. هدف این مطالعه، تقویت همکاری میان کشورهای شورای همکاری خلیج فارس و آمریکا در زمینه هشدار اولیه و دفاع یکپارچه موشکی بود. نتیجه کارگروه امنیت دریایی این نشست در سال گذشته نیز آغاز عملیات «نگهبان رقاء» با مشارکت بیش از ۲۴ کشور برای مقابله با حملات انصارالله یمن در دریای سرخ بود. طبق گزارش آکسیوس در خرداد ۱۴۰۳ نیز، نشستی محروانه تحت نظر سننکام در منامه بحرین با حضور هرتسی هالوی، رئیس ستاد کل ارتش اسرائیل، کوریلان فرمانده سننکام و ژنرال‌های اردن، بحرین، امارات متحده عربی، عربستان سعودی، اردن و مصر برگزار شد. هدف این نشست، تدوین پروتکل‌های واکنش هماهنگ به تهدیدات موشکی و پهبادی بود.

رزمایش‌های مشترک

از زمان شکل‌گیری ائتلاف، رزمایش‌های متعددی برای تقویت توان دفاع هوایی مشترک برگزار شده است. از مهم‌ترین آن‌ها می‌توان به رزمایش سالانه Imiochos، در یونان اشاره کرد که در آن جنگنده‌های اسرائیلی، اماراتی و دیگر کشورها معمولاً بدون اعلام رسمی نام اسرائیل، به‌تمرین مشترک می‌پردازند. همچنین «رزمایش‌هایی که در سال ۱۴۰۳ در اردن و عربستان برگزار شدند، سناریوهای مقابله با تهدیدات هوایی و اشتراک‌گذاری اطلاعات را تمرین کردند. رزمایش «Eagle Resolve» نیز که زمستان همان سال در قطر برگزار شد، یکی از بزرگ‌ترین تمرینات دفاع هوایی در خلیج فارس بود.

اخیراً قطر در رزمایش هوایی «Imiochos 2025» به میزبانی یونان، در کنار اسرائیل، بحرین و امارات شرکت کرده که شامل تمرین‌های نبرد هوایی مشترک بود. بزرگ‌رانش‌های سنا اسرائیلی، انتشار نام قطر در کنار اسرائیل در فهرست رسمی شرکت‌کنندگان، برای تل‌آویو غیرمنتظره بود، چراکه پیش‌تر چنین همکاری‌هایی

معمولاً محروانه انجام می‌شدند. این در حالی است که پایگاه العدید قطر نیز نقشی کلیدی در ساختار دفاع هوایی مشترک منطقه‌ای ایفا کرده است. با این وجود، این کشور همواره به دلیل پیچیدگی روابطش با بازیگران مهمی چون ایران و همچنین مسئله‌مانیجیگری فعال میان حماس و اسرائیل و مواضعش در حمایت از فلسطین، همواره از اعلام همکاری با اسرائیل خودداری کرده و ناگزیر به حفظ توازن حساس میان امنیت، دیپلماسی و حساسیت‌های داخلی و منطقه‌ای بوده است.

همکاری‌های سایبری

در کنار تلاش برای تقویت دفاع هوایی مشترک، همکاری‌های سایبری نیز برای محافظت از رادارها و سامانه‌های هشدار اولیه و زیرساخت‌های دیجیتال در دستور کار قرار گرفتند. در مهر ۱۴۰۰، عربستان برای نخستین بار یک رزمایش سایبری با مشارکت کشورهای شورای همکاری خلیج فارس برگزار کرد که تمرکز آن بر تقویت همکاری دفاعی در فضای سایبری و مقابله با تهدیدات دیجیتال بود. ماه بعد، نمایندگان اسرائیل، امارات، بحرین و مراکش در منامه دیدار کردند و درباره ایجاد یک پلتفرم دفاع سایبری مشترک گفت‌وگو کردند؛ طرحی که به عنوان نسخه سایبری سامانه دفاع موشکی «گنبد آهنین» اسرائیل برای مقابله با تهدیدات مشترک، به ویژه از سوی ایران، مطرح شد. نمایندگان از عمان و کویت نیز در این نشست حضور داشتند.

در بهمن همان سال، رؤسای سایبری امارات، بحرین و مراکش برای نخستین بار در کنفرانس CyberTech در تل‌آویو شرکت کردند و برای نخستین بار به‌طور علنی در یک پنل مشترک حضور یافتند. در این نشست بر اهمیت اعتماد متقابل، اشتراک‌گذاری اطلاعات و همکاری عملیاتی برای مقابله با تهدیدات مشترک،

وقایع اسرائیلیه

به‌ویژه حملات سایبری ایران، تأکید شد. همچنین در رزمایش‌های سالیانه «Cyber Dome» نیز اسرائیل و آمریکا حملات سایبری پیشرفته و دفاع از زیرساخت‌های حیاتی را تمرین کردند.

اولین تجربه دفاع هوایی مشترک

پس از آن‌که در اثر حمله هوایی اسرائیل به ساختمان کنسول‌گری در مجاورت سفارت ایران در سوریه، هفت تن از جمله فرمانده ارشد نیروی قدس سپاه پاسداران، سرتیپ محمد رضا زاهدی، به شهادت رسیدند، ایران وعده داد که پاسخ می‌دهد. آمریکا تلاش کرد دولت‌های عربی را تحت فشار قرار دهد تا اطلاعات خود درباره برنامه‌های احتمالی ایران برای حمله به اسرائیل را به اشتراک بگذارند و در رهگیری موشک‌ها و پهبادهایی که به سمت اسرائیل شلیک می‌شود، کمک کنند. واکنش اولیه چندین دولت عربی محتاطانه بود، چراکه می‌ترسیدند کمک به اسرائیل آن‌ها را مستقیماً درگیر این درگیری کند و خطر انتقام از سوی تهران را به همراه داشته باشد. پس از مذاکرات بیشتر با ایالات متحده، امارات و عربستان به‌طور خصوصی توافق کردند که اطلاعات را به اشتراک بگذارند.

طبق ادعای وال استریت ژورنال، دو روز قبل از حمله ایران، عربستان و دیگر کشورهای خلیج فارس را در جریان کلیات و زمان‌بندی طرح خود برای پاسخ به اسرائیل قرار داد تا آن کشورها بتوانند از حریم هوایی‌شان محافظت کنند. این اطلاعات به ایالات متحده منتقل شد و به واشنگتن و اسرائیل هشدارهای مهمی از قبل داده شد. با قطعی شدن حمله ایران، کاخ سفید به پنتاگون دستور داد تا هواپیماها و منابع دفاع موشکی را به منطقه منتقل کند و رهبری هماهنگی اقدامات دفاعی بین اسرائیل و دولت‌های عربی را برعهده گرفت. ۱۳ آوریل ۲۰۲۴ ایران وعده‌اش را عملی کرد و با بیش از ۲۰۰ پهباد انتحاری و موشک‌های بالستیک و کروز، سرزمین‌های اشغالی را مورد هدف قرار داد که نخستین رویارویی مستقیم و علنی نظامی بین ایران و اسرائیل بود. عملیات سپر آهنین نامی بود که اسرائیل روی تلاش هماهنگ برای دفع حمله موشکی و پهبادی ایران گذاشت. این اولین باری بود که اتحاد نوپای پدافند هوایی در این عملیات مورد آزمایش قرار می‌گرفت.

موشک‌ها و پهبادهای ایران از لحظه پرتاب توسط رادارهای هشدار اولیه در کشورهای خلیج فارس که به پایگاه العدید قطر متصل بودند، ردیابی شدند و این مرکز اطلاعات را به جت‌های جنگنده چندین کشور در حریم هوایی اردن و سایر کشورها و همچنین به کشتی‌های جنگی در دریای دفاع موشکی در اسرائیل منتقل کرد. در میان کشورهای عربی مشارکت‌کننده، اردن فعال‌ترین نقش را ایفا کرد. این کشور چندین پهباد و موشک ایرانی را بر فراز حریم هوایی‌اش رهگیری کرد و حریم هوایی‌اش را نیز برای اسرائیل باز گذاشت.

مژوری بر سامانه‌های پدافند هوایی در خاورمیانه			
در حال خرید یا توسعه	در انتظار تحویل	تعداد سامانه‌های پدافندی تحت کنترل ارتش	تعداد سامانه‌های پدافندی تحت کنترل آمریکا
تاد (ضدموشک ارتفاع بالا)	۲ پاتریوت (ضدموشک بلندبرد)	۲۰ آی-هاوک (ضدهواگرد؛ جنگنده، پهباد و...) ۲۵ اونچر (ضدموشک کوتاه‌برد)	۲ پاتریوت (ضدموشک بلندبرد) بحرین مصر
		۸ اونچر (ضدموشک کوتاه‌برد)	عراق
		پیکان ۲ و ۳ (ضدموشک بلندبرد) باراک ۸ (ضدموشک دریایی) فلاخن داوود (ضدموشک میان‌برد) گنبد آهنین (ضدموشک کوتاه‌برد) اسپایدر (ضدموشک واکنش سریع)	رژیم صهیونیستی
تاد (ضدموشک ارتفاع بالا)	ناسامز (ضدموشک میان‌برد)	۴ آی-هاوک (ضدهواگرد؛ جنگنده، پهباد و...)	C-RAM (ضد راکت و خمپاره) اردن
		۸ پاتریوت (ضدموشک بلندبرد) ۵ آی-هاوک (ضدهواگرد؛ جنگنده، پهباد و...)	کویت
		ناسامز (ضدموشک میان‌برد)	عمان
تاد (ضدموشک ارتفاع بالا)	ناسامز (ضدموشک میان‌برد)	۱۰ پاتریوت (ضدموشک بلندبرد)	۲ پاتریوت (ضدموشک بلندبرد) قطر
		۲۴ پاتریوت (ضدموشک بلندبرد) ۱۰ هاوک (ضدهواگرد؛ جنگنده، پهباد و...) ۶ آی-هاوک (ضدهواگرد؛ جنگنده، پهباد و...)	۲ پاتریوت (ضدموشک بلندبرد) عربستان
		۹ پاتریوت (ضدموشک بلندبرد) ۲ تاد (ضدموشک ارتفاع بالا) ۵ آی-هاوک (ضدهواگرد؛ جنگنده، پهباد و...) باراک ۸ (ضدموشک دریایی)	۲ پاتریوت (ضدموشک بلندبرد) امارات

سیاست

نواقص سامانه‌های پدافندی

نقاط ضعف و چالش‌ها

نتایج عملیات «وعده صادق ۲» ایران در ۱۰ مهر ۱۴۰۳ نشان داد که سامانه‌های پدافند هوایی مشترک، به رغم پیشرفت‌های فنی و همکاری‌های منطقه‌ای، در برابر حملات غافلگیرانه، گسترده و با شدت بالا همچنان آسیب‌پذیر هستند. کلاهک موشک‌های ایرانی پس از جدا شدن بارها تغییر جهت دادند و سامانه پیکان ۳ را گنج کردند. بسیاری از سامانه‌های دفاعی نیز به مرحله اشباع رسیدند.

اخیراً یک موشک هایپرسونیک انصارالله یمن توانست از لایه‌های دفاعی مختلف عبور کرده و به محوطه فرودگاه بن‌گوریون اصابت کند. توانایی مانور و تغییر سرعت و جهت ناگهانی در مسیر حرکت، سامانه‌های پیکان ۳ و تاد را به هم ریخت؛ زیرا این سامانه براساس پیش‌بینی مسیر حرکت موشک آن را رهگیری می‌کند، پرواز موشک در ارتفاع پایین‌تر نیز باعث شد از رادارهای دفاع موشکی که عمدتاً تهدیدات ارتفاع بالا را شناسایی می‌کنند، عبور کند.

رقابت پنهان و بی‌اعتمادی

علی‌رغم همکاری کشورهای عربی با آمریکا و اسرائیل در برابر حملات موشکی ایران در سال ۱۴۰۳، مشارکت آن‌ها تنها در به اشتراک‌گذاری داده‌های راداری با آمریکا محدود بود. آن‌ها از تبادل مستقیم اطلاعات حساس با یکدیگر خودداری می‌کنند؛ چراکه چنین داده‌هایی می‌تواند نقاط ضعف سامانه‌های دفاعی‌شان را آشکار کند. این بی‌اعتمادی در کنار رقابت پنهان خصوصاً میان عربستان و امارات برای تثبیت جایگاه رهبری در ساختار امنیتی منطقه، مانعی برای ایجاد یک سامانه دفاع هوایی مشترک و تبادل بال‌درازگ اطلاعات میان اعضا است. امارات بر توسعه همکاری فناوریانه با اسرائیل متمرکز است، عربستان بر نقش آفرینی سننکام در خاک خود تأکید دارد و مصر نگران کاهش نفوذش در معادلات امنیتی عربی است. در رزمایش اخیر مصر و چین جنگنده‌های نیروی هوایی چین برای نخستین بار بر فراز آسمان مصر و اهرام ثلاثه به پرواز درآمدند. مصر با نزدیکی به چین نوعی «بازی توازن» را آغاز کرده تا نشان دهد در صورت تضعیف موقعیتش در معادلات امنیتی منطقه، گزینه‌های ژئوپولیتیکی دیگری نیز دارد.

خرید تسلیحات غیرآمریکایی

استرول، مشاور ارشد پیشین پنتاگون، می‌گوید خرید تسلیحات از کشورهای چین و روسیه مانع ایجاد سامانه دفاعی یکپارچه در کشورهای عربی خلیج فارس است، زیرا این تجهیزات با سامانه‌های آمریکایی سازگار نیستند. او پیشنهاد می‌دهد که برای دستیابی به دفاع مشترک، کشورهای عربی باید خریدهای خود را به منابع آمریکایی محدود کنند. طبق گزارش روتیزر، آمریکا قصد دارد در جریان سفر ترامپ به عربستان، بسته تسلیحاتی بیش از ۱۰۰ میلیارد دلاری به ریاض پیشنهاد دهد، اگرچه پیش‌تر نیز بایدن نتوانسته بود عربستان را به توقف خرید تسلیحات چینی در ازای دسترسی به تسلیحات پیشرفته آمریکایی ترغیب کند.